

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Urto/4/2021
Identifikačné číslo spisu:	8020200662
Dátum vydania rozhodnutia:	01.06.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Piovartsy
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:8020200662.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Piovartsyho a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Dany Wänkeovej v trestnej veci M. T. v konaní o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia na neverejnom zasadnutí s verejným vyhlásením rozsudku 1. júna 2021 prerokoval odvolanie odsúdeného M. T. proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 3. februára 2021 sp. zn. 3Ntc/6/2020, a takto

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 Tr. por. a § 321 ods. 3 Tr. por. napadnutý rozsudok zrušuje vo výroku v bode II, ktorým bol odsúdený M.Š. T. podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. pre výkon uloženého úhrnného trestu odňatia slobody spolu vo výmere 4 (štyroch) rokov a 6 (šiestich) mesiacov zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. súd odsúdeného M. T. zaraďuje na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Odôvodnenie

Krajský súd v Prešove rozsudkom z 3. februára 2021, sp. zn. 3Ntc 6/2020, podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii, rozhodol o uznaní a výkone

1/ rozsudku Krajského súdu pre trestné veci v Grazi zo dňa 10. decembra 2019, sp. zn. 10Hv 127/19k, týkajúceho sa odsúdeného slovenského občana M. T., narodeného XX. K. XXXX v E. Ľ., Slovenská republika, trvale bytom T., Ž. XXX/XX, Slovenská republika, ktorým bol M. T.O. uznaný vinným zo zločinu lúpeže podľa § 142 ods. 1 rakúskeho Trestného zákonníka, ktorého sa dopustil tak, že

dňa 28. mája 2009 v I. vedomou a úmyselnou spoluprácou so samostatne stíhaným A. L. juniorom a jeho partnerkou L.Í. N. násilím zobral cudziu hnutelnú vec zámerom obohatiť sa jej prisvojením, tak že

chytil C. F. obidvoma rukami za ramená, odviekol ho do spálne, pritlačil ho na posteľ a silne ho držal, zatiaľ čo spolupáchatelia prehľadali byt C. F. a zobrali hotovosť, ktorú tam našli, vo výške minimálne 4.000 eur, ako aj 4 krabičky cigariet v hodnote 20 eur a utiekli,

za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyroch) rokov nepodmienečne,

2/ rozsudku Krajského súdu pre trestné veci v Grazi zo dňa 1. júla 2020, sp. zn. 6Hv 49/20k, týkajúceho sa odsúdeného slovenského občana M. T., narodeného XX. K. XXXX v E. Ľ., Slovenská republika, trvale bytom T., Ž. XXX/XX, Slovenská republika, ktorým bol M. T. uznaný vinným: 1. z prečinu falošnej výpovede podľa § 288 ods. 1, ods. 4 rakúskeho Trestného zákonníka, 2. zo zločinu ohovárania podľa § 297 ods. 1 druhý prípad rakúskeho Trestného zákonníka, 3., 4. z prečinu krádeže podľa § 127 rakúskeho Trestného zákonníka, 5. z prečinu krádeže v štádiu pokusu podľa § 15, § 141 ods. 1 rakúskeho Trestného zákonníka, ktorých sa dopustil tak, že

1. M. T. a samostatne stíhaná N. L. dňa 9. novembra 2015 v I. ako svedkovia podali pri formálnom vypočúvaní k veci v rámci vyšetrovacieho konania podľa rakúskeho Trestného poriadku pred kriminálnou políciou falošnú výpoveď, keď vedome nepravdivo tvrdili, že N. L. mal v čase od 8. novembra 2015 do 9. novembra 2015 v I. bezprostredným ohrozením života s použitím noža donútiť k súložu J. Q. (§ 89 rakúskeho Trestného zákonníka), pričom N. L. nepravdivo tvrdila, že J. Q. mal použiť násilie ako donucovací prostriedok a udrieť ju viackrát päšťou do tváre a hrude,

2. týmto činom opísaným v bode 1. bol J. Q. vystavený úradnému stíhaniu, pretože ho falošne obvinili zo zločinu znásilnenia podľa § 201 ods. 1 rakúskeho Trestného zákonníka a hrozil mu trest odňatia slobody na viac ako jeden rok, pričom vedeli (§ 5 ods. 3 rakúskeho Trestného zákonníka), že obvinenie bolo falošné.

3. M. T. dňa 21. júna 2014 v mestskom parku v I. odcudzil cudziu hnuiteľnú vec a síce peniaze v celkovej hodnote 260,- eur Dipl. Ing. V. A., L. D. a D.-G. X.? so zámerom neoprávnene obohatiť sa ich prisvojením,

4. M. T. a Š. I. zobrali dňa 27. marca 2015 v D. vedomou a úmyselnou spoluprácou ako spolupáchatelia (§ 12 rakúskeho Trestného zákonníka) cudzie hnuiteľné veci, mobilný telefón Samsung Galaxy S4 v hodnote 150,- eur C. L. s úmyslom nezákonne obohatiť sa s ich prisvojením,

5. M. T. sa 26. júna 2015 v I. - M. z ľahkomyselnosti pokúsil zobrať vec malej hodnoty, balíček tortil v hodnote 0,99 eur disponentovi firmy E.,

za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov nepodmienečne.

II. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. odsúdeného M. T. pre výkon uloženého úhrnného trestu odňatia slobody spolu vo výmere 4 (štyroch) rokov a 6 (šiestich) mesiacov zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie odsúdený M. T., namietajúc v podstate výrok napadnutého rozsudku v bode II, ktorým bol na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Odsúdený argumentoval tým, že v súčasnosti uložený trest vykonáva vo výkone trestu odňatia slobody v Justizanstalt Sonberg v Rakúsku viac ako dvanásť mesiacov. Uložený trest vykonáva bez akéhokoľvek porušenia ústavného poriadku, je pracovne zaradený a má preukázateľné dôkazy o svojej náprave a resocializácii, čo je hlavnou funkciou trestu. Z týchto dôvodov preto požiadal, aby súd zvážil jeho zaradenie do výkonu trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Krajská prokuratúra v Prešove, ktorej bolo odvolanie odsúdeného zaslané na vyjadrenie, naň reagovala tak, že odsúdený, ako to vyplýva z jeho odpisu registra trestov, bol pred 28. májom 2019 (kedy došlo k

spáchaníu prvého z viacerých trestných činov uvedených v rozsudku krajského súdu) vo výkone trestu odňatia slobody celkovo 5x, pričom vo všetkých prípadoch sa jednalo o odsúdenie za úmyselné trestné činy.

Senát krajského súdu tak nemal inú zákonnú možnosť ako s poukazom na § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. rozhodnúť o zaradení odsúdeného do stredného stupňa stráženia. Trest odňatia slobody uložený týmto rozsudkom nemožno vykonať v minimálnom stupni stráženia, keďže nie sú na to splnené zákonné podmienky.

Navrhol preto odvolanie odsúdeného ako nedôvodné zamietnuť. K dodržaniu zákonnej lehoty na podanie odvolania sa nevyjadril, keďže z predložených odvolaní nie je zrejмый dátum doručenia rozsudku odsúdenému.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací na podklade odvolania odsúdeného M. T. preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a zistil, že odvolanie odsúdeného je dôvodné.

Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii, a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len "zákon") súd rozhodne o odmietnutí uznania a výkonu rozhodnutia, ak

- a) proti tej istej osobe pre ten istý skutok už bolo právoplatne rozhodnuté slovenským súdom alebo ak súd má informáciu, že konanie vedené v niektorom členskom štáte proti tej istej osobe pre ten istý skutok sa právoplatne skončilo odsudzujúcim rozsudkom, ktorý bol už vykonaný, v súčasnosti sa vykonáva alebo už nemôže byť vykonaný podľa právnych predpisov štátu, v ktorom bol vynesенý,
- b) skutok, pre ktorý bolo vydané rozhodnutie, nie je trestným činom podľa právneho poriadku Slovenskej republiky a nejde o konanie podľa § 4 ods. 2 a ; vo vzťahu k daniam, poplatkom, clám alebo k mene nemožno odmietnuť výkon rozhodnutia iba preto, že právny poriadok Slovenskej republiky neupravuje rovnaký druh daní alebo ciel alebo neobsahuje rovnaké ustanovenia týkajúce sa daní, poplatkov, ciel alebo meny ako právny poriadok štátu pôvodu,
- c) osoba, proti ktorej rozhodnutie smeruje, je vyňatá z pôsobnosti orgánov činných v trestnom konaní a súdu,
- d) osoba, proti ktorej rozhodnutie smeruje, nie je podľa právneho poriadku Slovenskej republiky z dôvodu jej veku trestne zodpovedná za konanie, pre ktoré bolo vydané rozhodnutie,
- e) výkon rozhodnutia je premlčaný podľa právneho poriadku Slovenskej republiky a na stíhanie trestného činu je daná právomoc slovenských orgánov podľa právneho poriadku Slovenskej republiky,
- f) nie je splnená podmienka uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 4 ods. 1 ,
- g) odsúdený neudelil súhlas s odovzdaním výkonu rozhodnutia, hoci sa jeho súhlas vyžaduje,
- h) rozhodnutie zjavne nezodpovedá vydanému osvedčeniu alebo ak vydané osvedčenie je neúplné, nie je priložený preklad do štátneho jazyka podľa § 23 , alebo ak neobsahuje všetky údaje potrebné na vydanie rozhodnutia o uznaní a výkone a nebolo riadne doplnené na základe žiadosti súdu v určenej lehote,
- i) dĺžka výkonu trestnej sankcie, ktorá má byť vykonaná, je kratšia ako šesť mesiacov,
- j) z osvedčenia vyplýva, že dotknutá osoba sa osobne nezúčastnila konania, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia, okrem prípadov, keď sa v osvedčení uvádza, že dotknutá osoba v súlade s procesnými požiadavkami právneho poriadku štátu pôvodu
 1. bola včas predvolaná, a tým informovaná o termíne a mieste konania, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia, alebo sa jej inými prostriedkami doručili informácie o termíne a mieste konania takým spôsobom, že bolo jednoznačne preukázané, že si bola vedomá plánovaného konania a informovaná o tom, že justičný orgán štátu pôvodu môže vydať rozhodnutie, ak sa nezúčastní konania, alebo
 2. vedomá si plánovaného konania splnomocnila právneho zástupcu, ktorý bol vymenovaný dotknutou osobou alebo ustanovený štátom, aby ju obhajoval v konaní, a tento právny zástupca ju v konaní obhajoval, alebo
 3. po tom, ako sa jej doručilo rozhodnutie a bola výslovne poučená o práve na opravný prostriedok, na ktorom má dotknutá osoba právo zúčastniť sa a ktoré umožní opätovné preskúmanie samotnej veci

vrátane nových dôkazov a ktorý môže viesť k zrušeniu pôvodného rozhodnutia a vydaniu nového, výslovne uviedla, že proti rozhodnutiu nepodáva opravný prostriedok, alebo nepodala opravný prostriedok v rámci príslušnej lehoty,

k) nebol udelený súhlas štátu pôvodu so stíhaním pre iné trestné činy spáchané pred odovzdaním alebo s výkonom trestu pre taký trestný čin podľa § 21 ods. 2 písm. g) ,

l) uložený trest zahŕňa opatrenie týkajúce sa psychiatrickej alebo zdravotnej starostlivosti alebo iné opatrenie zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, ktoré nemožno vzhľadom na právny poriadok Slovenskej republiky alebo na systém zdravotníctva Slovenskej republiky vykonať, a nemožno postupovať podľa § 17 ods. 2 ,

m) nedôjde k dohode s justičným orgánom štátu pôvodu o čiastočnom uznaní a výkone rozhodnutia a justičný orgán štátu pôvodu nevezme osvedčenie späť.

Podľa ods. 2 tohto ustanovenia súd môže rozhodnúť o odmietnutí uznania a výkonu rozhodnutia aj vtedy, ak sa rozhodnutie týka skutkov, ktoré sa podľa právneho poriadku Slovenskej republiky považujú za spáchané čiastočne alebo v celom rozsahu na území Slovenskej republiky, pričom súd zohľadní najmä okolnosti spáchania skutku.

Podľa čl. 6 ods. 2 písm. a) rámcového rozhodnutia rady 2008/909/SVV (ďalej len "rámcové rozhodnutie") súhlas odsúdenej osoby sa nevyžaduje, ak sa rozsudok spolu s osvedčením postupuje členskému štátu, ktorého štátnu príslušnosť má odsúdená osoba a v ktorom žije.

Podľa § 17 ods. 1 zákona ak nie je dôvod na odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 16, súd rozhodne o uznaní takého rozhodnutia a súčasne rozhodne, že sa také rozhodnutie vykoná. Súd môže rozhodnúť o čiastočnom uznaní a výkone rozhodnutia len po predchádzajúcej dohode s justičným orgánom štátu pôvodu.

Podľa § 17 ods. 2 zákona ak sa rozhodnutím uložila trestná sankcia spojená s odňatím slobody, ktorá nie je zlučiteľná s právnym poriadkom Slovenskej republiky, súd rozhodnutím podľa odseku 1 nahradí trestnú sankciu takou trestnou sankciou, ktorú by mohol uložiť, ak by v konaní o spáchanom trestnom čine rozhodoval; pritom dbá o to, aby takto uložená trestná sankcia nezhoršila postavenie odsúdeného a v čo najväčšej miere zodpovedala pôvodne uloženej trestnej sankcii. Trestnú sankciu spojenú s odňatím slobody nemožno nahradiť peňažným trestom.

Podľa § 17 ods. 3 zákona ak sa rozhodnutím o trestnej sankcii uložila trestná sankcia v trvaní, ktoré nie je zlučiteľné s právnym poriadkom Slovenskej republiky, súd rozhodnutím podľa odseku 1 trvanie trestnej sankcie primerane upraví. Takto upravená dĺžka trvania trestnej sankcie nesmie byť kratšia ako najdlhšie trvanie ustanovené pre rovnaké trestné činy podľa právneho poriadku Slovenskej republiky.

Podľa § 17 ods. 4 zákona súd nesmie podľa odseku 1 až 3 uložiť prísnejšiu trestnú sankciu z hľadiska jej druhu alebo dĺžky, ako bola uložená v rozhodnutí.

Podľa § 29 zákona, ak tento neustanovuje inak, na konanie podľa tohto zákona sa použije Trestný poriadok.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 518 ods. 4 Tr. por. preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a zistil, že odvolanie podala oprávnená osoba a včas a odvolanie je dôvodné.

Po predložení žiadosti štátu pôvodu na uznanie a výkon citovaných rozhodnutí a po písomnom vyjadrení prokurátora rozhodol v súlade so zákonom na verejnom zasadnutí s verejným vyhlásením rozsudku Krajský súd v Prešove ako súd vecne a miestne príslušný. Postupoval tak na podklade predloženého spisu obsahujúceho všetky nevyhnutné dôkazy, a preto že dôvod odmietnutia uznania výkonu rozhodnutia podľa § 16 nezistil, v súlade s § 17 ods. 1 citovaného zákona rozhodol spôsobom uvedeným vo výrokovej časti napadnutého rozsudku.

Najvyšší súd žiadne dôvody pre iné rozhodnutie v posudzovanej v otázke so zreteľom na § 16 ods. 1 a 2 citovaného zákona, ktorý taxatívne uvádza zákonné dôvody odmietnutia, a rámcové rozhodnutie Rady 2008/909/SVV z 28. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody na účely ich výkonu v Európskej únii, nezistil a iné dôvody nie sú rozhodujúce.

Vo vzťahu k trestu odňatia slobody, ktorý bol bezo zmeny prevzatý z uznaného rozsudku a v ktorom sa bude bezo zmeny pokračovať, je potrebné uviesť, že tento zodpovedá ustanoveniu § 17 ods. 2 zákona, pretože je zlučiteľný s právnym poriadkom Slovenskej republiky a nezhoršil postavenie odsúdeného a zodpovedá pôvodne uloženej sankcii a nebolo potrebné ju primerane upraviť (§ 17 ods. 3, ods. 4).

Nesprávne však postupoval prvostupňový súd pri úvahách o zaradení odsúdeného na výkon trestu do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Krajský súd tak postupoval na základe zohľadnenia odpisu registra trestov, teda na základe predchádzajúceho odsúdenia odsúdeného na území Slovenskej republiky, a to v piatich prípadoch za úmyselné trestné činy. Týmto postupom ale súd v rozpore s Dohovorom o odovzdávaní odsúdených osôb (ozn. číslo 553/1992 Z. z.), ako aj právnou úpravou Slovenskej republiky (§ 17 zákona č. 549/2011 Z. z.) zhoršil postavenie odsúdeného. V uznávacom konaní sa neposudzuje vina osoby, a preto ani prípadné poľahčujúce či priťažujúce okolnosti nemožno pri premene trestu brať do úvahy. Súdom pri uložení trestu nemôže preto brať do úvahy skutočnosť, ktoré s konkrétnym rozsudkom nesúvisia, a ktoré odsudzujúci súd nebral do úvahy. Nemôže brať do úvahy ani skutočnosť, že osoba bola už predtým odsúdená v Slovenskej republike tak, ako to bral do úvahy krajský súd, keď zaradil odsúdeného do výkonu trestu s prísnejším stupňom stráženia.

Na podklade týchto úvah najvyšší súd rozhodol spôsobom uvedeným vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.